

когато живееше в малката и неуютна станчка на ул. "Иван-Асен".

Една вечер, на излизане от Клуба на журналистите, Мишо ме покани у дома си да прием кафе. Той обичаше кафето и се възползуваше от всички случаи да покани някого на чашка и да си побъбри с него, въпреки че не беше много от приказливите. Ние се настанихме около прекрасната кахлена камина в добре затопления му кабинет и заслушани във воя на виелицата, няколко минути мълчахме пред чашките с димящо ароматично кафе.

Мишо седеше във фотойла срещу мен, и притворил по навик очи, гледаше пред себе си някъде в пространството със замрежен поглед и пускаше синками колелца тютюнев дим. От време на време той отпускате ръката си, облягаше се и като продължаваше да държи елегантно с тънките си пръсти димящата цигара, замираще в неподвижна поза, сякаш бе потънал в дълбок сън. Аз се обръцах към него и виждах, че очите му са отворени и той гледа, но в тоя миг на мен ми се струваше, че погледът му отсъствува и че по тоя начин той почива. Само след няколко минути Мишо трепна, като че ли се събуждаше, и отново поднасяше цигарата към устата си, като смукваше жадно и продължително от нея.

- Извинявай - каза той, - че прекъснахме разговора и те оставих за малко сам, но аз правя често тъй - изключвам за момент, за минута или две, съзнанието си и почивам... Е, кажи, нещо искаше да ме попиташ, нали?

- Да - кимнах аз. - Цитирах те, пишеш ли нещо напоследък?

- Не, сега почивам, но съм написал една пиеса и съм я предал на Народния театър за младежта. Вече я репетираат и скоро ще бъде премиерата.

- А каква е тази пиеса?

- Трудно ми е да ти предам съдържанието и. Назва се "Жени с минало". Ще я видиш и тогава сам ще разбереш. Не ти ли подсказва нещо самото заглавие, а?

- Е, да, напълно в духа на твоите интереси.

- Ами че как може другояче! - засмя се Мишо и отново притвори очи, отново примрежи поглед и отново изключи съзнанието си.

Известен е успехът, който имаше пиесата "Жени с минало". А след нея се появиха и другите две негови пиеси - "Виновният" и "Почивка в Арко Прис". Димитър Димов, Мишо, беше в разцвета на своя живот и се намирал в творчески възход. В труд и постоянство бяха минали годините и бе дошло признанието, а с него и славата...

Един ден ние случайно се срещнахме в градината зад мав-